

Andra söndagen i Påsktiden

Påskens vittnen

Jes 43:10-13; 1 Kor 15:1-11; Joh 21:1-14; Ps. 81: 2, 7-11

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

När människor efter Annandagen stoppar ner påskens attribut i lådor och askar, och stuvar in dem på hyllor i förråd och garderober, som om påsken är över, så blir det en bild av vilket förhållande vi har till det stora som har skett. Det är festligt att fira och, kanske, minnas. Men vad säger det om vår tillit? Litar vi på det som firades? På det som skedde?

Och strax efter att garderobsdörren stängs om det nedpackade ljuset, börjar magen knorra. Hungern gör sig påmind. Sökandet efter föda och näring inleds på nytt. Tomheten måste fyllas. Vad finns att tillgå? Gammal välbekant skåpmat: snabb tillfredsställelse; socker för själen. Sådan fyllnad som för stunden känns bra.

Vi hör idag, på Andra söndagen i Påsktiden; Påskens oktav; den åttonde dagen, i Evangeliet hur Jesus säger till lärjungarna ”Mina barn, har ni inget att äta? De svarade: ’Nej.’ Han sade: ’Kasta ut nätet på höger sida om båten, så ska ni få.’ De kastade ut nätet, och nu orkade de inte dra upp det för all fisken.”¹

Det är vid Tiberiassjön som Jesus nu visar sig efter att han uppstått. Lärjungarna är hungriga, osäkra och kanske villrådiga. De vet inte riktigt vad de skall tro, eller på vem? Det är en situation vi själva kan känna igen oss i. Och detta uppmärksammas idag på den dag som också kallas Thomassöndagen. Thomas var ju den som sades tvivla, men som sedan också han vågade släppa sitt tvivel utbrast i de ord som är en nyckel i förståelsen av Jesu person: ”Min Herre och min Gud!”²

Men hur kan vi idag förstå vad det är den uppståndne egentligen säger där på stranden?

Jesus säger: ”Mina barn, är ni hungriga? Känner ni er tomma? Får ni ingen näring?” Vi som hör frågan svarar: ”Nej, vi söker och letar, men inget mättar”. ”Litar ni på mig?”, frågar Jesus. ”Gör då som jag säger: vänd er om och sök på den rätta sidan”. Och se, de fick tillgång till så mycket näring att de inte behövde hungra.

¹ Joh 21:5-6

² Joh 20:28

Nej, påsken är inte slut. Det är genom påskens händelser vi lever som Kristna och är satta att vittna. Varför stuvats då glädjen in i förråd nu? Varför göms den uppståndne i garderober? Är Han bara rekvisita? Blev det för arbetsamt att leva korsets konsekvenser? Blir det allt för mycket rabalder när vi vittnar?

Redan profeten sade: ”Ni är mina vittnen, säger Herren, och min tjänare, som jag har utvalt, för att ni skall känna mig och tro mig och förstå att jag är den som har förutsagt detta. Före mig blev ingen Gud formad, efter mig skall ingen komma. Jag, jag är Herren, förutom mig finns ingen frälsare.”³

Den smorde, Jesus Kristus, som är den profeten talar om, säger: Lita på mig, sök inte där ingen mat finns. Det är jag som är livets bröd.

Påsken är inte slut och den helige aposteln Paulus påminner oss ”om evangeliet som jag predikade för er, som ni tog emot och som ni står fasta i. Genom evangeliet blir ni frälsta, om ni håller fast vid ordet som jag förkunnade. Annars var det ingen mening med att ni kom till tro.”⁴ Och nu är det vi som skall ta vid och vittna.

Men hur skall vi hantera vårt eget tvivel? Vi som inte har det fysiska att sätta våra egna fingrar på; vi som lever i en tid då det enda som går att erövra är sådant man kan lägga händerna på. Då först blir det sant; då först kan det bli mitt.

Hur kan tron på uppståndelsen – som ju är det ultimata ”beviset” för Guds existens; den Gud vi så effektivt lär oss att tvivla på – bli min då det inte finns något att vidröra? Men är det verkligen så att det inte finns någon ”fysisk realitet” som faktiskt kan hjälpa oss i våra steg i tro?⁵

Hur är det med söndagens liturgi? Är det inte så att varje söndag är en påskdag som vi faktiskt firar? Är det inte så att vi med hela vår kropp aktivt deltar? Är det inte så att vi, som en fysisk realitet, får ta del av Kristi kropp och blod i eukaristin? Är det inte så att våra ikoner är fysiska objekt som öppnar upp till det himmelska? Är det inte på riktigt då vi tänder våra ljus eller bränner vår rökelse?

Vi håller i våra hjärtan En som vi inte har sett i köttet men vars Ord vi är inkluderade i. Men bara om vi följer upp vår tro i praktik. Den troende gör det hon tror; tror så som hon ber. Men till dem som bara bekänner med läpparna har Paulus en sak att säga, nämligen att de påstår sig känna Gud men förnekar honom i sina handlingar. ”Tron utan gärningar är död”⁶ Men den kan också kväva av felaktiga gärningar.

Genom vår gärning; i vårt deltagande i Kristus, blir tron levande. Tron, som förvisso är något annat än sådant som går att lägga händerna på och som med logik och experiment går att bevisa, blir fysisk genom att vi vågar lita till att det som har skett är sant. Handlandet hjälper oss; det blir som en språngbräda in i tron, liksom söndagens liturgi tar oss ett steg in i den åttonde dagen.

Då blir Kristus mer än rekvisita som göms i en garderob.
Låt oss komma ut och vittna om Jesus Kristus, den uppståndne.

³ Jes 43:10-11

⁴ 1 Kor 15:1-2

⁵ Jfr Leap of faith

⁶ Jak 2:20